ſt de terris: ſed patria ſua eſt celeſtis. Jdeo q vult in terris hereditatem habere: iuſte priuabitur debita hereditate in excelſis.

❡ Octaua lex ē: ꝙ in terra aliena de negocijs cuiuſ ſe non intromittit: quia cum cauſaꝫ ignoret: non poteſt bene de ea iudicare. Jſtam legem chriſtus ſeruauit: quia de negocijs mundi ſe nullatenus intromiſit. Jſtam legem tenere debet anima fidelis: quia nullus perfecte poteſt intēdere ad duo negocia diſparia q̄lia ſunt diuina ⁊ ſecularia. Unde dicitur. Nemo militans deo implicat ſe negocijs ſecularibuſ.

❡ Nona lex eſt: ꝙ peregrinus in terra aliena non extollitur: qꝛ cum extollentia ſit prouocatiua aliorum nō expedit: ꝙ in terra aliena ab aliis extollatur. Jllam legem chriſtus ſeruauit: qꝛ etiam ſupra diſcipulos ſuos ſe extollere noluit: vt patet in miniſtrando eis ⁊ pedes lauando. Luce. 22. Quis maior eſt: qui miniſtrat an qui recumbit? ⁊c. Hanc legem ſeruare debet fidelis anima vt non extollatur: quia licet ſit nobiliſſimis orta natalibus cum ſit a deo creata: tamē eſt brutali corpori ſociata: ⁊ quaſi matrimonio copulata. Pſalmiſta. Homo cuꝫ in honore eſſet ⁊ cetera.

❡ Decima lex eſt: ꝙ peregrinus in domo aliena recipitur. Jſtam legem ſeruauit chriſtus qꝛ in hac vita exiſtens propriam domum non habuit: ſed ſemper in aliena fuit receptus. Luce nono. Filius hominis non habet vbi caput ſuum reclinet. Jllam legem debet ſeruare anima fidelis: ꝙ carnem in qua habitat reputet alienam: ⁊ ſeipſam etiaꝫ peregrinari ſciat: quia nullus de domo ꝓpria expellitur violenter. Sed aia noſtra poſtq̄ꝫ fuit ibi hoſpitata modico tempore inde expellitur cum violentia tanq̄ꝫ a domo aliena. Et iō ſicut filia regis in domo ignobili deſponſata cupit in domo patris regredi vinculo matrimonij ſoluto: ita anima debet deſiderare ad domuꝫ paternam. Sapiē. 12. Spiritus redeat ad dominum.

❡ Undecima lex eſt: ꝙ in terra peregrinationis ſue iniurias equanimiter tolerat: quia cum ſit ibi incognitus ⁊ deſpectus non habet auxilium per quod reſiſtat. Et ideo ſapienter malū illatum diſſimulat. Jſtam legem xp̄s ſeruauit: quia nobis exempla patientie monſtrauit. Jllā legē dꝫ habere aia deuota: qꝛ ira ⁊ ꝯturbatio latens lacerat mētes. Luc. 21. Jn patiētia vr̄a ⁊c.

❡ Duodecima lex eſt: ꝙ exūs in terra aliena deſiderat ad ꝑriam redire: qꝛ oia nāliter appetunt locum ſuuꝫ. Et ideo cū patria ſit locus ꝓprius peregrini ad ipſum deſiderant redire. Hanc legē xp̄s ſeruauit: qꝛ lꝫ difficillimū amariſſime paſſionis ⁊ mortis paſſuꝫ tranſire haberet: tn̄ deſiderabat ad patriaꝫ redire. Jſtā legeꝫ ſeruare dꝫ aia fidelis: vt ſemꝑ ad patriaꝫ ſupernam aſpiciat cū apoſtolo dicēte. Deſidero diſſolui ⁊ eſſe cuꝫ xp̄o. Jlle eſt locus originis aie qꝛ lꝫ in primo inſtanti ſue creationis aia infunditur: tamen prius natura a tota trinitate creatur q̄ꝫ carni vniatur.

❡ Feria tertia paſche. Sermo nonageſim⁹.

t **Hnc aperuit** illis ſenſum vt intelligerent ſcripturas. Preſens ſmo diuidit in duas ꝑtes.

❡ Prima parſ ex ratione ſcripture in h̄ euangelio ꝓbatur iſta ꝯcluſio. Oportuit pati xp̄m. vn̄ dr̄. Aperuit illis ſenſuꝫ: vt ex ratione ſcripture intelligerent iſtam ꝯclōneꝫ. ❡ Notandum autē ꝙ duplex eſt probatio. Una ad ſenſuꝫ. Altera ad intellectū. ❡ Et ꝑmo approbat ꝑ illam que eſt ad ſenſuꝫ viſus: cū dixit. Uidete man⁹ meas. ❡ Scđo quo ad tactū cuꝫ dixit. Palpate. ❡ Tertio q̊ ad guſtū. Cū adhuc illis nō credētib⁹ ⁊ mirātib⁹ ꝓ̄ gaudio dixit. Hētꝭ aliqd ⁊c. ❡ Quarto quo ad ſenſuꝫ auditus cum dixit. Hec ſunt verba que ⁊c. Ubi verba q̄ dixerat ad memoriā illis reduxit: ⁊ eadē dixit vt ſic oſtēderet veritatē reſurrectionis. Deide ſubdit parabolā quo ad intellectū in verbo prius ꝓpoſito cū dixit. Tunc apuit illis ſenſuꝫ. i. interioreꝫ rationē. Ut intelligerent ſcripturas: vt ex rōne ſcripture ad intellectum huius concluſiōis deuenirent: ſcilicet oportuit pati chriſtum.

❡ Scđa pars. Hic innuit dn̄s ingrendū nobis quare oportuit pati xp̄m verbū. ſ. eternum ſupplicium crucis? Et rn̄dens. Apl's ꝑma coꝛ. ꝑ̊. Ut eſſet virtus crucis pereuntibus ſtultitia nobis aūt q ſalui ſiūt dei virtus ⁊ ſapia in ſanctificatione ⁊ redēptiōe. Et bene dic̄ virtus dī qꝛ ois virtus ſiue cardinalis ſiue theologicalis in xp̄i paſſiōe ꝯplet̄. Nā virtus in īfirmitate ꝑficit̄. Scđa coꝛ. xj. Et ideo oportuit pati xp̄m ꝑꝑ certitudinē fidei: ꝑꝑ corroborationē ſpei: ⁊ ꝑꝑ ardorē caritatis: ꝑꝑ directionē prudentie: ꝑꝑ ꝯfirmationē iuſtitie: ꝑꝑ robur fortitudinis

propter exemplum tēperantie. ¶ Primo igiť
ꝓpter fidei certitudinē: qꝛ nō ſolū in ꝓmiſſio
ne: ſed multiplici certitudine nobis firmata ē.
In ꝓmiſſis.n. fit multis modis certitudo. Qñ
enī ꝓmittēti nō crediť: addit iuramētū: qñqꝫ
vero ad maiorē certitudinē adhibetur īſtrumē
tū: vt lr̄e in qb⁹ ꝓmiſſū ꝯtineť: adhibenť ꝙꝫ-
doqꝫ teſtes: τ ad vltimū traduntť obſides: τ h̄
totū ad certitudinē. Magna.n. certitudo ē qñ
famuli tradūtur obſides: maior qñ amici: ma/
xima qñ filius. Hac.n. certitudine maior fieri
nō poteſt. Et ideo oportuit pati xp̄m. Abrahe
facte ſunt ꝓmiſſiōes de eterna hereditate: τ ꝗſi
nō h̄ ſufficeret additū eſt iuramentū. Vñ ge/
neſ. Per memetipſū iuraui dicit dñs: qꝛ feci
ſti rem hanc τ nō pepꝑciſti filio τc. Sed ad ma
iorem certitudinē adhibitū eſt inſtrumentum:
qñ.ſ. data ē lex: ſicut inſtrumentū in quo ꝯtine
bantur ꝓmiſſiōes. vñ τ ſcripta eſt digito dei: ſi
cut legiť Exo. 20. Deide adhibiti ſunt teſteſ ꝓ
phete ꝓmiſſionē adhibētes. Deinde adhibiti
ſunt obſides.ſ. ſancti patres. De qbus dr̄ he-
bre. xj. ꝙ ſunt ludibria τ verbera expti ad teſti/
moniū ꝓmiſſiōis. Unde ſeqtur. Et hij oēs te
ſtimonio fidei probati inuenti ſunt. Sꝫ adhuc
oportuit vt maior certitudo fieret: quo nō potu
it maior certitudo fieri.ſ. vt traderet vnigenit⁹
ꝓ obſide vt pignus haberemus: τ certi eēmuſ
de ꝓmiſſiōe. Quid ḡ fecit ipſe ds pater? Vide
am⁹ apl'ꝫ d. Ro. Filio ſuo vnig. nō pep. τ quō
ḡ cū illo nō oia nobis dōauit? Ideo igiť opor/
tuit pati xp̄ꝫ ad certitudinē fidei. ¶ Scdo ad
ſpe ꝯfirmatiōēꝫ. Diffidētia.n. ex duob⁹ naſciť
ſcilicet ex ꝯſciētia peccatoꝝ vel ex defectu meri
toꝝ. ¶ Primū fuit in cayꝫ cū dixit. Maior ē
iniqtas mea τc. Alij ſunt q de meritis ſuis nō
p̄ſumūt ipediēte miſeria in q̄ inuoluti ſunt. Vñ
ſpei duplex eſt ipedimentū. ¶ Vnū ex pte mi
ſerie ipedientiſ ad bonū. ¶ Aliud ex pte culpe
q̄ ꝯſciētia rep̄henditur a malo. Et iō oportuit
pati xp̄ꝫ: vt amplius diffidētia locū nō habeat:
ſed vt ſpes qñqꝫ ſic in alijs roboretur. ¶ Pri
mo ergo oportuit pati xp̄m vt remoueret diffi
dentia ex parte peccatoꝝ: qꝛ dicit Johēs in ca/
nonica ſua. Si qs peccauit aduocatum habe-
mus apud patrē. Ille aduocatus bonus eſt: q
cauſaꝫ ſemꝑ bene ꝓcurat. Et ideo deſpatio in
nobis locum nō habeat: τ ſic nullū eſt peccatuꝫ
ad mortem: qđ morte chriſti non ſoluať: cuꝫ ꝑ
mortem eius nobis venerit tam potens τ effi/
cax medicamentum ꝙ nullus poteſt maligni-
tate morbi deterreri. Et ideo errauit cayꝫ di/
cēs. Maior eſt iniquitas mea τc. ¶ Secūdo
oportuit pati xp̄m vt remoueretur diffidētia ex
parte meritoꝝ ſine defectu meritoꝝ. Si.n. cō
ſideremus ꝙꝫtuꝫ tp̄is voluptatibus carnis de
diti fuim⁹ multū eſt diffidendū. Sꝫ ſicut dicit
apl's ad heb. Nō hēm⁹ pōtificē q nō ſciat ꝯpa/
ti īfirmitatib⁹ nr̄is τc. Et iō dic. Adeam⁹ cum
fiducia ad thronū gr̄e. vñ Ber. Qđ mihi deſt
ď meis meritis: vſurpo ď viſcerib⁹ dñi: nec de
ſunt foramina ꝑ q̄ effluāt. Foderūt ei man⁹ τ pe
des: ꝑ q̄s rimas lꝫ mihi ſugē mel de petra oleū
ꝙꝫ de ſaxo duriſſimo. Proinde meū meritū eſt
miſatio dñi: nec vnqꝫ ſine meritis eſſe potero
ꝙꝫ diu durabit dñi miſatio. Et ſic ois diffiden
tia remoueť ꝑ dñi paſſionē. Ad heb. Adeūtes fi
duciā τc. ¶ Tertio ad caritatis ꝓbationē. Du
pliciter.n. ꝓbať dilectio. Nā ſic dicit Gre. ꝓ/
batio dilectōis ē exhibitio opis. Donū.n. eſt ſi
gnū dilectiōis τ mai⁹ donū maioris τ maximū
maxie. Multa dedit nobis ds pr̄. Yſid. dicit
ꝑma dei dona eē: qb⁹ nobis reos nos eē oñdit
q alicui⁹ ſub reatu culpe iuſtos nos eē credeba
m⁹. Venit ḡ xp̄s τ patefecit vuln⁹: ꝯpoſuit ſe-
metip̄ꝫ: τ de morte ſua medicinā aptauit: vt nō
eēt tm̄ oſtēſor vulneris ſꝫ ſaluator. Sicut pctm̄
nō admiſit. Ita penā nr̄i pcti ſuſcepit: vt ꝑ ide/
bitā.ſ. penā ſuā: nr̄aꝫ abluēt culpā. Dedit.n.
primo imaginē in creatiōe: deinde oia ſua. vñ
hoiem ꝯſtituit ſuꝑ opa manuū ſuaꝝ. Angelos
etiā ſuos ad cuſtodiā dedit. Pſal. Angelis ſu
is mandauit τc. Qđ ibi diciť de capite: de mē-
bris poteſt dici. Dedit nobis vnigenitū ſuū: ſi
cut dicit Johēs in euāg. Sic ds dilexit mūdū
τc. Et maius dare nō potuit qꝛ dedit ipſe fili⁹.
Johiſ. 19. Oia mea tua ſunt. Dādo igiť filiū
ſuū oia ſua dedit ipſe i effectu: vbi ꝓbať dilectio
ipſa: ſꝫ adhuc magis ꝓbať in effectu paſſionis
ꝙꝫ actionis. Qui.n. aliqd ꝓ aliquo facit: ſignū
eſt ꝙ diligit eū: qui nō ſolū facit ſed etiā patitur
ſignum eſt ꝙ magis diligit. Maxime ds pa/
ter dilexit in creatione rationalem creaturā po
tius ꝙꝫ aliquam aliam. Nullā enim ad ſuam
imaginē fecit ds niſi iſtaꝫ. Sed qd amplius?
Hominē angelo pretulit in effectu incarnatio
nis: qñ hoiēꝫ aſſumpſit nō angelos. Vñ apl's
ad heb. Nō angelos apprehēdit: ſꝫ ſemē abra
he τc. Quid de pati dicem⁹? Maiorem vero
caritatē nemo habet: vt animam ſuam ponat
qs pro τ cetera. Iſta propoſitio vera videtur
τ tamen ſi maior videatur: illa maxima eſt.

Hanc xp̄s oſtendit: quando poſuit animam
ſuam ꝓ inimicis ſuis. Ad Roma. Cum ini/
mici eſſemus deo: reconciliati ſumus per mor
tem filij eius. Ex quo arguit̃ ꝙ ſūme nos dile
xit. vnde Ber. Multū laborauit ſoluator meꝰ
pro me: nec in prima mundi fabrica tamen fati
gationis aſſumpſit: ibi dixit. Et facta ſunt ſicut
hec ſuſtinuit: in verbis ↄtradictores: ⁊ in fa/
ctis: obſeruatores: in tormentis illuſores: in
morte exprobatores: ⁊ ideo oportuit pati xp̄m
ad ꝓbationem dilectionis. ¶ Quarto ad pru
dentie directionem. Prudentia enim eſt ele/
ctiua operandoꝝ: ⁊ ideo homines decipiunt̃: qa
neſciunt qd eligere debēt: ⁊ iō oportuit pati xp̄ʒ
vt oſtēderet ide que eſſent elligēda. vn̄ Aug.
de vera religione. Tria ſunt que eligūt homi/
nes: ⁊ inde error ⁊ via perditionis. ſ. diuitias
honores: ⁊ voluptates. Et ideo oēs perierunt
Supbi propter ambitionem honoꝝ: cupidi ꝓ
pter appetitum diuitiaꝝ. Et ideo oportuit ⁊c.
vt oſtenderet iſta fugienda eſſe. Et ideo econ/
tra iſta tria ſuſtinuit: paupertatem contra cupidi/
tatem. vnde ⁊ nudatus eſt. Ignominiaʒ ⁊ cō/
fuſionem ſuſtinuit: vt ↄfunderet ambitionē ho
noris. ¶ Item tribulationē ⁊ anguſtiam: qua
nulla maior contra appetitū deliciarū. Et ideo
oportuit pati xp̄m. ¶ Quinto ad iuſtitie cōſu/
mationem. vnde ad Johem dixit. Sic nos oʒ
implere oēm iuſtitiā. Juſtitia vero non implet̃
niſi per ea: per que peccauit qs: per eadem qs
puniatur. Totum. n. genus humanum ꝑditū
erat: nec ſatiſfactio recipiebat̃. Aſſumpſit ergo
noſtram nām: vt adimpleret oēm iuſtitiam: ſi/
cut patet. Conſideremus igitur illō pctm̄ trāſ
greſſionis ⁊ alia peccata actualia: q̄ plus ſuper
addimus: ⁊ videbimus ꝙ ſatiſfecit xp̄s: ſcili/
cet ꝙ ipſe factus eſt ſanctificatio noſtra: iuſtitia
⁊ redemptio. In p̄ma. n. tranſgreſſione duo
fuerunt. Conſenſus ſuggeſtionis diaboli: qn̄
dixit. Eritis ſicut dij. Deinde cōſecuta eſt trāſ
greſſio in actu: cum tulit lignuʒ ⁊ comedit eua
In ſuggeſtione ligni illuſit diabolus vt ↄſen/
tiret: qꝛ in tribus decepit. ¶ Primo eniʒ ſug
geſſit ligni comeſtionē: cuʒ dixit. In quacūqʒ
die comederitis ⁊c. ¶ Deinde rettulit ad pie
tatem: cuʒ dixit. Eritis ſicut dij. ¶ Tertio ſug
geſſit ſcientie curioſitatē: ibi. Scientes bonuʒ
⁊ maluʒ. Quia vero ſic tripl'r diabolus illuſit
ideo in tribus locis xp̄s eſt illuſus: in domo ſa
cerdotis: vbi velabant faciē eius: in domo p̄n
cipis: vbi plectentes ſpineā coronam ponebāt
in capite eius. Et quaſi nō ſatis ei eſſet illuſuʒ:
adhuc tertio eſt ei illuſum cruce: quādo dictuʒ
eſt ei. Vah qui deſtruis tēpluʒ dei. Sicut igit̃
diabolus tripl'r illuſit in p̄ma ſuggeſtione: ita
ſimiliter chriſto illuſum eſt in paſſione. in do/
mo ſacerdotis. a quo requirit̃ ſcientia: vt cōtra
ſciētie curioſitatē ſatiſfaceret. in domo p̄ncipis
contra ambitioneʒ poteſtatis. in ligno crucis:
vt ſatiſfaceret pro illuſiōe: qua illuſit diabolus
adam in ſuggeſtione ligni voluptuoſi. Reſpi
ciēdo ergo trāſgreſſionē. p̄maʒ ꝑ quā peccaue
rat adam ſatiſfecit chriſtus: ſecutus eſt poſtea
actus ⁊ ↄſumatus per quatuor ſenſus. ſ. ꝑ au/
dituʒ: quo ↄſenſit dicto diaboli: quod audiebat
Per viſum quando vidit lignum: qd̄ eēt pul
chrum viſu ⁊ ad edendū ſuaue. Per actuʒ qn̄
tulit lignum: vt comederet: ⁊ in ſenſu guſtus
ↄſumata eſt tranſgreſſio: quando comedit.
¶ Primo igit̃ audiuit. ¶ Secundo vidit.
¶ Tertio tetigit. ¶ Quarto comedit. Econ/
tra cōtumelias ⁊ inſultus iudeoꝝ xp̄s audiuit
vt ſatiſfaceret per auditum. Velata fuit facies
⁊ oculi clauſi: vt ſatiſfaceret contra viſum. Fe/
cit ⁊ ſatiſfactionem ꝓ trangreſſione in tactu.
Mulier. n. quando perrexit ad arborē: diſiun
xit pedes: ↄiunxit manuſ. Econtra xp̄s in cru
ce habuit manus diſiunctas ⁊ pedes ↄiunctos
Jam. n. ſatiſfactum fuit ꝓ triplici ſenſu: ⁊ ideo
ſitiebat: vt ſatiſfaceret pro guſtu. vnde. Pota
uerunt me aceto: ⁊ tunc dixit. Conſumatū eſt.
Conſideremus iteꝝ peccata actualia: ⁊ paſſio
nem chriſti: ⁊ videbitur ꝙ ſuffecerit chriſtus.
Job in ꝑſona domini dixit. Utinam appēde
rentur peccata mea: qbus ⁊c. Chriſtus pecca/
ta noſtra ſua dixit: non qꝛ ipſe fecit: ſʒ qꝛ ꝓ ipſis
ſatiſfecit. Quoſdaʒ vero decipit diabolus ex ti
more male humiliante. Quoſdā vero ex amo
re male accendente. Et ideo opʒ ⁊c. Et ideo il
luſum eſt ei in veſte alba ⁊ cocinea. ¶ Iteʒ cō
mittimus peccata tripl'r ſm̄ tripliccem actū cor
dis: oris: opis. Et ideo ↄcurrit triplex ꝑcuſſio
colli: qꝛ colaphis eum cedebāt. ¶ Item ꝑcuſ
ſio faciei: qꝛ alapis cedebāt. Percuſſio capitis
qꝛ arundine caput eius ꝑcutiebaut. Percuſſi/
onem capitis ſuſtinuit ꝓpter peccatum mentis
colli ꝓpter pctm̄ oris ſiue vocis: qꝛ per collum
vox format̃. Faciei: qꝛ manibꝰ datur propter
peccatum operis. Et ideo oportuit pati xp̄m.
¶ Sexta ꝓpter robur fortitudinis. Robur
enim fortitudinis tripliciter eneruat̃ ꝓpter ti/
morem acerbitatis ipſius pene. Aliquādo. n.

propter durationem pene. Vtraq; enim timēt homines. Prius.n. ſuſtinet quis decapitari ꝙ̃ lapidari: diuturna ac° maior pena eſt: ⁊ ideo ſcholares libentius crucē accipiunt ꝙ̃ religionem intrarent qꝛ magis diuturnitatem timent ꝙ̃ pene acerbitatem. ¶ Tertij vero ſunt qui timent genus mortis ⁊ iſti viliſſimum cruciatū non ſuſtinerent: ⁊ ideo voluit xp̄s pati vt non acerbitatē pene timeremus. vñ etiā penā acerbiſſimā ſuſtinuit: ⁊ ideo dicit Jhere. tre. 3°. O vos omnes ⁊c. Quaſi.d. Videri poteſt ꝙ dolor meus maior ē ꝙ̃ alius dolor: ſenſus eni fundatur in neruis ⁊ ligaturis membrorum: ⁊ ideo pena quam patitur neruus acerbiſſima eſt qꝛ principium ſenſus eſt: ſic fuit in xp̄o qꝛ i cruce membra eius extendebant᷑: nerui eius diſtrahebantur. ¶ Item diuturnitatē pene ſuſtinuit. Pſal. Pauper ſum ego ⁊ in laboribus a iuuentute mea ⁊ fui flagellatus tota die: ⁊ caſtigatio mea in matu.i. in nocte dū alij ſunt in quiete. Et quare hoc? Ne timeretur pena eterna. ¶ Item ſeptimo oportet pati xp̄m ꝓpter exemplum temperantie: qꝛ temperātie eſt motus exteriores ⁊ interiores affectus ſiue operādo ſiue numerando cogitationes quibus in deum tendimus. Non enim ambulamus in deum pedibꝰ corporis ſed affectibꝰ. Igit᷑ pedibꝰ voluit ꝯfigi vt oſtenderet affectum debere contineri. ¶ Itē manibus voluit affigi vt per h̄ oſtenderet opa debere temperari. Latus eius ap̄tum eſt ⁊ exiuit ſanguis ⁊ aqua ꝓpter. 3m. qꝛ aliquando voluit᷑ cogitatio in corde ſine delectatione: ⁊ ideo vana eſt ⁊ ſignatur per aquā aliquando voluit᷑ in corde cū delectatiōe: ⁊ tūc feda eſt ⁊ tunc ſignatur per ſanguinē. ¶ Prima nociua eſt. Unde Gen. dicitur. Rubē primogenitus meus effuſus es ſicut aqua nō creſcas: tales enim quoꝝ corda effundunt᷑ ꝑ tales cogitationes non creſcunt in gratia. vnde talis cogitatio impedit augmētuȝ gratie. ¶ Alia vero cogitatio periculoſa eſt. vnde Yſai. Veſtimentuȝ mixtum ſanguine erit in ꝯbuſtionē ⁊ cibum ignis. Per veſtimenta vero virtutes ſignantur. vñ in Apoc. Beatus qui cuſt. ⁊c. Ab hijs ğ oportet temperari ⁊ ideo ad perficiendum temperantiam exiuit ſanguis ⁊ aqua ⁊ hoc ex parte corporis vbi voluitur cogitatio. ¶ Et eſt notabile ꝙ hoc factum eſt xp̄o tā mortuo in quo notatur ꝙ licet habeatur temperantia quo ad duos primos gradus tamen quo ad tertiū non habet᷑ qꝛ in aliquo aliꝙ̃tulū mortuo iaȝ mundo manet illud. 3m. ⁊ ideo oportet exire aquam vilis cogitationis ⁊ ſanguinē fede diſtractionis: ⁊ hoc poſt mortem ⁊c.

¶ Feria quarta poſt paſcha. Sermo 91.

m **Anifeſtauit** e iterum.i.d.ſ. Joh. 21. Quia perſeuerātia in bono ſola mercedē ꝯſeq ſac qꝛ q ꝑſeuerauerit vſq; ⁊c. Naȝ ſm Tulliū tolle ꝑſeuerantiā: nec obſequm mercedeȝ hēbit: nec beneficium gr̄as: nec laudē fortitudo. Sȝ qꝛ ſm Ber. cor inſtabile duȝ ſuo ducit᷑ arbitrio: ⁊ diuino caret ꝯſilio: in ſeip̄o ſubſiſtere non pōt: ſȝ diſtrahit᷑ ꝑ infinita: indiget gr̄a aſſiſtente. Videns ſaluator mentis inſtabilitatem: ⁊ inſidiātis calliditatē: ſue gratie aſſiſtentiā ſbminiſtrat di. Manifeſtauit ⁊c. vbi ponunt᷑. 7. docu^a.

¶ Primum eſt: ꝙ illi q nouiter mō ſurrexerunt cum xp̄o: ꝙ̃to plus ad cognitōeȝ ⁊ dilectionem dei acceſſerunt: tanto ſciant ſe maiori impulſu grauari vitioꝝ. Naȝ vitia añ ꝯuerſionē pacem cum hoie hn̄t: qñ aūt expellunt᷑ acriori virtute ꝯſurgunt. Fiunt aūt inimica ꝯuerſo: q̄ pctōri ꝓſpera blandiebant᷑ ante cōuerſionem. Precedit turba vitioꝝ retrahens nos a ꝯuerſione: poſt ꝯuerſionē ꝑegit in nos turba tēptationum: ne deo adhereamꝰ. Et ideo ſi poſt cōuerſionem patiaris infeſtatōeȝ: nō frangaris. Scit.n. d̄s aduerſitates rep̄mere vitioꝝ: ſucceſſione virtutum. Hij aūt ꝯuerſi intelligunt᷑ per diſcipulos in piſcatura maris laborantes.

¶ Scd̄m documentū eſt: ꝙ mare ꝯparat᷑ mūdo ꝑꝑ maris multa ꝑicula: q̄ ſpūalr inueniunt᷑ in mundo. ¶ Primum eſt aque receptio ꝑ rimas nauis. Sic qlibet periclitat᷑ recipiēs aq̄s delectationū in vanitatibus ⁊ delicijs mūdi.i. ſenſuum rimas. vnde ſicut obſtruēda eſt rima nauis: ita ad h̄ ne ſpiritualr̄ ꝑiclitemur obſtruendi ſunt ſenſus noſtri. ¶ Scd̄ȝ eſt eius profunditas. Sic in mundo ꝑiclitatur qs per implicationem ſeclariuȝ negocioꝝ: q̄ fine ſeu fundo carent. Scd̄a coꝝ. 2°. Qui volunt diuites fieri: incidunt in tēptationes ⁊c. ¶ Tertiū eſt tempeſtas. Hac etiaȝ ſic̄ rumpunt᷑ funes ⁊ armamenta: ⁊ nauis allidit᷑ ad petraȝ. Sic ꝑ impatientiam ꝑiclitamur: qꝛ p̄cepta ⁊ virtutes rūpuntur: que ſunt armamenta ſpiritualia.